

[Julin.]

at bemærke, at vi fra vor Side anser det for en Selvfølge, at Administrationen maa have Indseende med de ret betydelige offentlige Midler, der forvaltes af de Institutioner, som udøver Særforsorg. Jeg finder ingen Anledning til at gaa nærmere ind paa en Omtale af Lovforslaget, men til Begrundelse af mit Partis Stilling skal jeg tillade mig at henvise til Betænkningen og til de Bemærkninger, som jeg fremsatte ved første Behandling af Forslaget, og hertil skal jeg føje, at vi mener, at den Uro og den Ængstelse, som Socialreformens økonomiske Virkninger har vakt i store Kredse af Folket, maa være et Værsko til os her inde i Rigsdagen om, at nye Udgifter paa dette Felt maa undgaas, saafremt det paa nogen Maade er muligt. Vi maa stadig være af den Opfattelse, at Socialministeren ogsaa uden Opretelse af denne højt lønnede Stilling maa være i Stand til fuldt ud paa betryggende Maade under de hidtidige Former at føre det fornødne Tilsyn med de heromhandlede Institutioner. Vi mener, at Tidspunktet for Oprettelsen af denne Direktørpost er uheldigt, ogsaa af den Grund, at det ikke kan anses for usandsynligt, at der i den nærmeste Fremtid maa foretages en Revision af Sociallovgivningen. Vi kan derfor ikke tiltræde Lovforslaget.

Gerda Mundt: Det er egentlig en højst ejendommelig Stilling for Venstre, at Partiet gaar imod en nødvendig Administration af den Lov, de selv, maaske uden fuldt ud at have kunnet fatte dens meget store Omfang, er gaaet med til at vedtage her i Tinget, saa meget mere som det her drejer sig om bestemte Forhold, som man fra alle Sider var enig om, nemlig at Særforsorgsanstalterne for at lette Amts- og Kommuneskatterne burde overgaa til Staten, saaledes at Staten gav Betaling for de Patienter, som blev indlagt paa disse Anstalter. Vi har i mit Parti behandlet dette Lovforslag fuldkommen sagligt, saaledes som vi ønsker at stille os over for ethvert Forslag, naturligvis ogsaa dem, der kommer fra Socialministeren, der jo selv er saa overordentlig godt inde i sine Sager og altid vil behandle dem sagligt, vel at mærke, naar der ikke lige er et Kriseforlig under Opmaar, som da Socialreformen behandledes her i Tinget i Januar 1933; den højtærede Socialminister omtalte det selv for faa Dage sidenovre i Landstinget, og jeg maa maaske have Lov til at citere en enkelt Udtalelse; Ministeren siger Sp. 701:

„Forslaget blev ikke forceret gennem

Rigsdagen, og vi sad lige midt i det rolige Arbejde sammen med de Konservative, dengang det blev afbrudt af et Socialreformens uvedkommende Forhold, nemlig Kriseforliget.“

Jeg synes, denne Udtalelse tydeligt viser Rigtigheden af, hvad vi fra vor Side hævder, at vi dengang var og stadig er parate til et virkelig sagligt Samarbejde ogsaa paa dette Omraade, som netop ligger vort Parti saa nær og er af saa stor Interesse for os. Det kan ikke nytte, at der af Ministeren siges, at vi dengang ikke vilde være med til Samarbejde. Jeg var selv, ganske vist som et ganske nyt Medlem, med i Udvalget, og det var en fuldkommen Forvandling, der foregik, dengang der blev Tale om, at Socialreformen skulde gaa ind i Kriseforliget. Fra det Øjeblik blev der baade i Folketingsudvalget og senere i lige saa høj Gradovre i Landstinget vist os en fuldkommen kold Skulder. Der var ikke Tale om Forhandling mere, og det er rigtigt, saaledes som der er blevet sagt af vort Partis Ordfører forleden Dagovre i Landstinget, at Loven var aldrig blevet ført igennem i den Skikkelse, den har nu, med de Konservatives Tilslutning.

Men, som sagt, dette Lovforslag har i Virkeligheden kun en vis ydre Forbindelse med Socialreformen, og det angaar Omraader, hvor alle Partier er enige. Naar der bliver lagt et nyt Omraade af et økonomisk Omfang paa ca. 9 Mill. Kr. ind under et Ministerium, er det indlysende, at det maa medføre Krav om øget Arbejdskraft og en ny Autoritet. Det er saa indlysende, at selv Venstre, som jo gik med til den omfattende Socialreform, som slugte den, som den var, uden maaske helt at kunne fordeje den — thi den blev jo ikke gennemarbejdet, paa den Maade kunde vi ikke være med —, selv Venstre burde kunne forstaa det. Og det forekommer mig, at det ærede Partis Ordfører holdt en meget ulogisk Tale, for han anbefalede i Virkeligheden Lovforslaget, saaledes som det var, og saa endte han med, ganske ulogisk, at raade til at stemme imod det. Nej, der er ikke nogen som helst Laurbær for Venstre at vinde i denne Sag, tværtimod.

Det forekommer mig ogsaa, at vor Behandling af denne Sag, der vel i Udstrækning ikke er saa stor, burde overbevise Socialministeren om, at vi er sagligt indstillet, og at man burde vise en noget mindre afvisende Holdning over for Forslag fra vor Side om Ændringer og Undersøgelser vedrørende Socialreformen. Kravene om Revision vil lyde atter og atter, men de kommer ikke til at dreje sig om det Omraade, som vi her